

Back
to Earth

SULAIMAN ADDONIA [BELGIË]

VERTALING: JESKE VAN DER VELDEN

O! De vroege morgens, de flinters dageraad die over Flagey vallen, de zware ademdeugen van joggers die om me heen kabbelen, terwijl de dichter met de rode sjaal om zijn schouders aan mijn zijde zit te schrijven in zijn opstelboekje. Deze dichter weet dat ik meer ben dan een vijver zo onbewogen als een schilderij. Hij ziet de regen op mijn huid vallen en dat het gedruppel van water op water lijkt op de liefde bedrijven met jezelf. Onder zijn blik strek ik me uit om het geschenk van de hemel in ontvangst te nemen. De bladeren op mijn huidoppervlak rillen. De zwanen en eenden bewaren wiekend hun evenwicht als ze neerstrijken op mijn fluweelzachte poriën.

De dichter gaat weg en in zijn kielzog hoor ik donder.

Uren verstrijken. Mensen komen en gaan. Bussen, trams, auto's, fietsen zoeven me in alle richtingen voorbij. Langzaam gaat de ochtend over in de middag, en de dichter keert terug met zijn boekje om poëzie te declameren; in zijn ademhaling klinkt een zweempje door van Pablo Neruda en Gwendolyn Brooks.

Ik begin na te denken over het schrijven van een brief aan mijn jongere zelf. Maar ik vraag me af wat ik zou zeggen, hoe ik terug zou blikken op mijn leven en de jaren die ik in deze hoek van het heelal heb doorgebracht.

In tegenstelling tot de dichter, die zijn woorden op papier krabbelt, spreek ik mijn woorden tot de lucht. De lucht is mijn postduif die mijn bespiegelingen bezorgt bij mijn voormalige, huidige en toekomstige zelf.

Ik snak ernaar mijn verhaal te vertellen. Hoe het allemaal begon, hoe ik, voor ik bekend kwam te staan als Les Etangs d'Ixelles, de twee vijvers van Ixelles, eigenlijk één langgerekt meer was, naamloos, mijn bestaan onbelemmerd, niet ingeperkt door grenzen.

In die tijd werd ik nog niet door zoveel gebouwen omringd. De velden strekten toen tot aan de horizon, mijn uitzicht was de glooiende weide. Mijn dagen bracht ik door met het kussen van de stenen en rotsen om me heen, en soms met in rondjes golven, waarbij elk deel van mij een ander deel speels omspoelde. Als ik zag hoe ik de weide voedde, voelde ik me herboren. Als ik keek hoe de schapen het gras afgraasden dat ik had bewaterd, hernieuwde dat mijn hoop. Wanneer werklieden tonnen vol water van mijn poriën schepten om modder te maken voor hun nieuwe gebouwen, bad ik om regen.

Nu zijn het andere tijden.

Ik denk aan de vreugde en het verdriet die gepaard gaan met het omringd zijn door mensen, een gevoel dat nog intenser werd op die zomeravond een paar jaar geleden, toen ik de dichter met de rode sjaal voor het eerst zag.

Ik herinner me die avond nog, hoe het aroma van het zweet van de joggers en het parfum van de wandelaars in de lucht hing. Om me heen begonnen zich inwoners van Flagey te verzamelen. Ik weet nog goed dat ik dacht, toen ik de gezichten in me opnam, dat gesteld dat een menselijk wezen voor zestig procent bestaat uit water, ik daar voor honderd procent uit besta. Stel je eens voor dat ik moet leven met de kennis dat ik veertig procent meer bezit van wat de mensheid al zo lang drijvende houdt, veertig procent meer dan zij die geloven dat ze macht over me hebben.

Ik was net aan het mijmeren over de aard van mijn relatie tot de mensen toen ik de oude Marokkaanse dame zag in haar witte djellaba met capuchon, die bij mijn oever was aangekomen voor haar dagelijkse avondwandeling. Terwijl ze om me heen kuierde, drukte ze haar wandelstok tegen de grond ter ondersteuning van haar sierlijke stappen. Uit de verhalen over haar verleden die ze zichzelf toemompelde – en daardoor ook mij, want als ze iets zeiden wisten ze allemaal dat alleen ik luisterde – maakte ik op dat verlangen haar benen kracht gaf. Ze haalde graag herinneringen op aan een minnaar, een jongere man uit de buurt van Marrakesh, een man die haar ziel had beroerd.

Toen ik mijn ogen van de oude vrouw losmaakte, zag ik uit mijn ooghoek een jongere vrouw met een kaalgeschoren hoofd en een blauwe jurk aan naar me staren. Haar ogen waren bloeddoorlopen. Niets is te vergelijken met de doordringende, tedere blik van een paar ogen dat hoort bij een gewond hart. Ik bewoog me naar haar toe, mijn water streelde haar voeten. Ze hilde.

Ik wierp een blik om me heen. Overal mensen. Sommigen leunden tegen de bomen, anderen zaten in het onbeschutte gras, allemaal kwamen ze een avond ontspannen, zochten ze soelaas in mijn adem, overlaadden me nu en dan met complimenten, benadrukten mijn schoonheid, of liever gezegd hun eigen weerspiegeling op mijn door straatlampen beschenen huidoppervlak.

De geur van alcohol dreef van alle kanten naar me toe. Sommigen staken hun sigaretten op en rookringen kringelden over me heen. De wind, vol van mijn vochtdruppels, doofde de smeulende sigarettenpeuken in het gras nog voor er brand kon dreigen.

Muziek schetterde uit telefoons. Gegiechel, kreten, gesprekken, geroep, ruzies, het hoogtij van menselijke emoties klotste boven mijn kalme oppervlak. Ik rook wiet. Misschien was ik al stoned toen ik zag hoe twee geliefden hun handen onder elkaars rok lieten glijden. Ik snoof de geur op van de binnenkant van hun dijen zodat de vissen en planten in mijn binnenste zich erover konden verheugen.

Deze mensen waren mijn tuin, dacht ik. Zij waren mijn bezoekers, die naast me hun liefdes beleden, elkaar zoenden en omhelsden, huilden, nieuws deelden van huwelijken van oorlogen van promoties van avonturen van scheidingen en herenigingen, elkaar geheimen toevertrouwden die ook mijn geheimen werden en elkaar meedeelden dat voor sommige van hen de dood naderde, terwijl anderen de vreugde van een nieuw leven in hun buik droegen.

Ze zijn zich er niet van bewust, maar wanneer mensen zich onderdompelen in tederheid en kwetsbaarheid brengt de natuur meer schoonheid voort, de soort die op haar beurt hun ziel verfrist.

Ik was in de greep van weemoed toen er een man op zijn fiets aan kwam rijden, met een gitaar zonder koffer op zijn rug. Hij bond zijn haar in een knotje terwijl hij afstapte en verdween achter een wilg aan mijn oever. Hij ritste zijn broek open en zijn straal pis spetterde in me uit. Met een rilling probeerde ik deze vuiligheid in me op te nemen, in de hoop dat het de laatste keer zou zijn.

Ik was net over hem en types zoals hij aan het nadenken, toen ik slagen als van een hamer op het andere uiteinde van mijn lichaam voelde neerkomen.

Ik draaide me om. Een vrouw stond tegen het topje van mijn huid te trappen. Misschien ging ze tekeer tegen zichzelf, tegen iemand ergens anders, tegen haar leven. Maar waarom moest ze haar boosheid op mij botvieren? Ik liet me niet breken, begon te stromen alsof ik om mezelf heen cirkelde, zodat ik mijn beurse huid onder haar voeten kon vervangen door andere delen van mij. 'Hou op,' wilde ik schreeuwen als ik dat had gekund. 'Hou op.'

Ik wendde me af van de man, van de vrouw en van de menselijke soort om me heen en trok me in mezelf terug. In de lange stilte die volgde borrelde ik van woede. Ik had die mensen een ruimte geboden om troost bij me te zoeken, een moment om zich te bezinnen, een eeuwigheid om hun wonden te verzachten en ze aan mijn zijde te helen. Ik had ze de plek gegeven om te komen lachen en dansen. Zonder mij waren hun zomers niet vrolijk, zonder de bladeren van de bomen die ik uit mijn borsten voedde was hun herfst niet zo kleurrijk. Ik gaf hun leven meer betekenis wanneer ze om me heen slenterden. Ik bood mijn diepte als veilig heenkomen wanneer hun hart door zorgen werd getroffen. Ik luisterde naar hen zonder er iets voor terug te verlangen. Ik nodigde zelfs eenden en zwanen uit om mijn huid te sieren zodat we samen hun levens konden verrijken.

Maar op dit soort momenten, als ik besprenkeld werd met pis, voorwerpen en fluimen toegeslingerd kreeg, als ze brandende sigaretten uitdrukten op mijn lichaam, leek ik eerder een vulkaan dan een vijver. Een voorbijrijvende wolk wilde ik met druppeltjes beladen zodat die donker zou worden en neer zou kletteren. Ik moest alleen zijn.

Ik had rust nodig, dacht ik bij mezelf.

Net op dat moment verscheen er een man met een rode sjaal en op zijn schouders droeg hij de eenzaamheid mee die alleen ik kon begrijpen. Ik wist dat hij een dichter was toen hij naast me ging zitten en me heel lang in stilte bekeek. Vervolgens sloeg hij een boek open en begon hardop een gedicht aan me voor te lezen:

Hij draagt me, onder mijn armen

Hij plant me, op een verre wolk

en de zwarte regen in mijn ogen

stroomt maar, stroomt maar

Hij draagt me, hij draagt me mee

naar een avond vol rozige balkons

Ik sloot mijn ogen. Voor de dichter. Voor de poëzie. Voor de tederheid.

O! Wat leef ik op door poëzie, wat word ik erdoor geprikkeld, wat biedt het me een andere manier om mensen te begrijpen. En wat raakt de schittering in de ogen van mensen, zoals de zijne, me diep, zo diep dat ik zelf een dichter word, en niet maar de vijvers van Ixelles.